

Sygn. akt I ACa 22/12

Sygn. akt I ACa 22/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Marzena Konsek-Bitkowska

Sędzia SA – Zbigniew Stefan Cendrowski /spr./

Sędzia SA – Roman Dzięczek

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Foltak

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2012 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa N. C., LTD z siedzibą w (...) (Tajwan)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 listopada 2011 r. sygn. akt XXII GWwp 14/11

1. oddala apelację,

2. zasądza od N. C., LTD z siedzibą w (...) (Tajwan) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.

Dnia 21 IX 2011 r. N. C., LTD z siedzibą w (...) (Tajwan) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 31.812,27 zł z ustawowymi odsetkami za czas od dnia 5 V 2011 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania. W motywach wyjaśniła, że domaga się od pozwanej zapłaty odszkodowania za popełnienie czynu nieuczciwej konkurencji w zakresie sprzedaży manekinów, do których powódka ma uprawnienia wynikające z rejestracji wspólnotowego wzoru przemysłowego. Wysokość odszkodowania obliczona została w oparciu o korzyści utracone przez jeden, wybrany podmiot, z którym N. C., LTD współpracuje w Polsce.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zażądała oddalenia powództwa i zwrotu kosztów procesu. Zaprzeczyła zasadność zarzutów naruszenia praw powódki i dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji. Zakwestionowała roszczenie odszkodowawcze, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Na rozprawie 7 XI 2011 r. powódka, wyjaśniła, że jej roszczenie wynika z dopuszczenia się przez pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji i naruszenia przepisu art. 12 rozporządzenia w sprawie wzorów wspólnotowych.

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

Orzeczenie oparto na następujących ustaleniach :

Spółce handlowej prawa chińskiego, prowadzącej działalność poza krajem jej siedziby, N. C., LTD w (...) służą prawa z rejestracji w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. 35 wzorów wspólnotowych przedstawiających manekiny, (tak też wydruk z bazy (...) k.134-139) Wzór nr (...) - (...), zarejestrowany w dniu zgłoszenia - 14 X 2004 r., o czym opublikowano 28 XII 2004 r., przedstawia manekin damski. Wzór nr (...) - (...), zarejestrowany w dniu zgłoszenia - 1 IX 2004 r., o czym opublikowano 3 XI 2004 r., przedstawia manekin damski. Wzór nr (...) - (...), zarejestrowany w dniu zgłoszenia - 31 VIII 2004 r., o czym opublikowano 30 XI 2004 r., przedstawia manekin damski.

Powódka produkuje manekiny ucieleśniające wzory wspólnotowe, które sprzedaje w Polsce, m.in. spółce komandytowej (...) w W..

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., działająca poprzednio pod firmą (...), produkuje i sprzedaje manekiny. Nie są one jednak podobne do manekinów ucieleśnionych we wzorach wspólnotowych zarejestrowanych na rzecz powódki.

Sąd Okręgowy uznał powództwo za nieuzasadnione na podstawie przepisów Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z 12 XII 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.UE.L.02.3.1, z 5 I 2002 r. Dz.U.UE.L.02.3.1) oraz art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ust. 1 prawa własności przemysłowej. Wskazano, że powodowa spółka, reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, zobowiązana była przedstawić już w pozwie (art. 479¹² § 1 k.p.c.), twierdzenia i dowody uzasadniające naruszenie jej praw wyłącznych, wyrządzenie szkody i jej wysokość. Dowody zaofiarowane dopiero w toku postępowania podlegały oddaleniu, powódce znane było stanowisko pozwanej zakomunikowane w postępowaniu przedsądowym, nie ulegało zatem wątpliwości, że ma obowiązek udowodnienia roszczenia odszkodowawczego, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

W ocenie Sądu Okręgowego żądanie ochrony praw z rejestracji wzoru wspólnotowego wymaga znacznie większej staranności, niż w pozostałych sprawach gospodarczych. Twierdząc, że pozwana narusza jej prawa z rejestracji powódka powinna była przedstawić świadectwa (...) w formie umożliwiającej sądowi określenie istnienia i zakresu ochrony. Załączone do pozwu kserokopie świadectw nie dowodziły tego, iż w 2009 r. ochrona została przedłużona na dalszy okres pięcioletni. Zważywszy, że pozwana nie kwestionowała praw N. C., LTD, Sąd I instancji dokonał sprawdzenia aktualności ochrony i posłużył się fotografiami pochodzącymi z bazy internetowej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego, dostępnej pod adresem [http://\(...\)/\(...\)/\(...\) \(...\)fir.do](http://(...)/(...)/(...) (...)fir.do), także w celu dokonania oględzin przedmiotu ochrony. Powódka nie zadbała o złożenie czytelnych i kolorowych kopii świadectw (...). Wykazując szczególną dbałość o ochronę swych praw powinna była ona również złożyć dowody rzeczowe lub fotografie swych produktów, w których zarejestrowane wzory zostały wykorzystane, aby jak najlepiej przedstawić Sądowi przedmiot ochrony. Było to nie tylko przydatne, ale wręcz konieczne dla wykazania dopuszczenia się przez pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji, polegającego na kopiowaniu wcześniej istniejących na rynku manekinów produkcji N. C., LTD. Zarejestrowanym wzorom wspólnotowym należało przeciwstawić kwestionowane produkty, umożliwiając Sądowi dokonanie oceny istnienia lub braku odmiennego ogólnego wrażenia, jakie wywołują one na zorientowanym użytkowniku. Powódka nie przedstawiła koniecznych w tego rodzaju sprawach fotografii ani dowodów rzeczowych. Twierdzenie o sprzedaży przez pozwaną manekinów, do których ona ma prawa wyłączne nie mogą być dowodzone zeznaniami świadków. Sąd nie może poprzestać na ich ocenie, szczególnie w sytuacji, gdy świadkowie ci nie mogą być uznani za zorientowanych użytkowników, tak jak w niniejszej sprawie K. S. i M. M. - przedsiębiorcy prowadzący konkurencyjną działalność. Za zorientowanego użytkownika spornych manekinów sklepowych należy uznać pracowników sklepów odzieżowych i osoby zajmujące się dekoracją wystaw sklepowych. Tylko oni bowiem używają manekinów w takiej postaci w jakiej zostały one zarejestrowane jako wzory wspólnotowe. Klienci sklepów oglądają nie manekiny lecz eksponowaną na nich odzież. Charakter produktu i pełniona przezeń funkcja sprawia, że manekin ma postać kobiety, która - zgodnie z trendami mody - jest wysoka i szczupła. Przekonuje o tym choćby znaczna liczba wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki. O indywidualnym charakterze wzoru decydować będą zatem : pozycja, w jakiej manekin jest przedstawiony, wygląd twarzy i kolorystyka. Zakres swobody

twórczej przy projektowaniu manekinów nie jest szczególnie ograniczony. Mogą one cechować się szczególną kolorystyką lub układem ciała modelki. W przypadku wzorów N. C., LTD trudno znaleźć cechy wyróżniające je od używanych w sklepach z odzieżą damską. Także materiał, z którego wykonano manekiny przedstawione jako wzory nie różni się od materiałów powszechnie stosowanych przez wytwórców. Powódka powinna była zadbać o takie przedstawienie przedmiotu naruszenia, aby możliwe było dokonanie szczegółowych oględzin i porównanie cech decydujących o indywidualnym charakterze wzorów. Na skutek jej zaniechania, nie było możliwe stwierdzenie naruszenia przez pozwaną praw z rejestracji. Jako dowód sprzedaży manekinów naruszających jej prawa wyłączne, powódka przedstawiła pismo zawierające ofertę z 10 I 2011 r. oraz trzy fotografie bardzo złej jakości, które zostały zakwestionowane przez pozwaną. Zdaniem Sądu Okręgowego nie mogą one służyć do oceny ewentualnego naruszenia praw N. C., LTD, także dlatego, iż przedstawiają produkt tylko z jednej strony, podczas gdy wzory zarejestrowane zostały we wszystkich siedmiu dopuszczalnych rzutach, łącznie dopiero składających się na ogólne wrażenie zorientowanego użytkownika. Wiadomość elektroniczna z 17 XII 2010 r. nie zawiera fotografii proponowanych do sprzedaży manekinów. Niezrozumiałe jest złożenie wydruków z bazy (...) bez wyjaśnienia, czy zostały one przedstawione, jako przedmiot oferty. Powódka nie zaoferowała Sądowi innych dowodów naruszenia, nie złożyła fotografii ani dowodów rzeczowych, nie wyjaśniła nawet, czy zaoferowane manekiny zostały od pozwanej nabyte (brak jest dowodu zakupu).

Sąd Okręgowy zważył, że brak dowodu naruszenia przez pozwaną jej praw wyłącznych - bezprawnego używania wzorów wspólnotowych, w rozumieniu przepisu art. 19 ust.1 rozporządzenia, obciąża N. C., LTD. Powódka nie udowodniła jednak także wyrządzenia jej szkody i istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą i działaniem pozwanej, a przede wszystkim winy pozwanej. Wbrew regułom obowiązującym w prawie krajowym dla dowodzenia zasadności roszczeń odszkodowawczych, powódka nie wykazała, iż doznała jakiegokolwiek uszczerbku majątkowego w efekcie sprzedaży przez pozwaną kwestionowanych manekinów. Przedstawiła natomiast twierdzenia odnoszące się do podmiotu, z którym - jak twierdzi - współpracuje, nie składając jednak nawet umowy, która mogłaby służyć określeniu warunków współpracy i wpływu wyników sprzedaży osiągniętych przez polskiego kontrahenta na wynik finansowy spółki. Sposób wyliczenia szkody, bez uwzględnienia wszystkich czynników rynkowych wpływających na działalność przedsiębiorcy i osiągnięte przezeń efekty, budzić musi poważne zastrzeżenia. Jest też stanowczo kwestionowany przez pozwaną. Powódka ograniczyła się do nadmiernie uproszczonego stwierdzenia, że zaoferowanie po niższej cenie 12 manekinów, których prawdopodobnie nie sprzedano, pozbawiło ją korzyści w wysokości 31.812,27 zł. W żadnym razie nie można stwierdzić, że w przypadku niezłożenia oferty powódka uzyskałaby taką właśnie korzyść, która byłaby równa korzyści jaką miałyby uzyskać jeden z jej polskich kontrahentów. Dokumenty WZ - bez wskazania osoby odbiorcy - nie mogą służyć ustaleniu faktu ani wartości sprzedaży, a tym bardziej deklarowanego drastycznego jej spadku. Wielkości sprzedaży 79 manekinów z kolekcji (...) (ich wygląd nie jest znany, nie wiadomo, czy są w nich zawarte 3 sporne spośród 35 należących do powódki wzorów wspólnotowych) obrazuje jedynie zestawienie (k.82), przy czym cena i marża zostały dowolnie przyjęte przez powódkę i nie mają żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym. Powódka nie może też skutecznie żądać naprawienia szkody wyrządzonej spółce komandytowej (...) w W.. Wnioskowane przez nią dowody z dokumentów WZ nie mogą służyć wykazaniu uszczerbku majątkowego, podobnie jak zeznania świadków, oferowane zresztą nie na okoliczność powstania i wysokości szkody tylko sposobu wyliczenia odszkodowania. Nawet uznając za udowodniony fakt sprzedaży 79 manekinów, nie można z niego wywieść, że taka sama liczba nie została sprzedana w efekcie działania pozwanej.

Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie odszkodowawcze nie zostało udowodnione także na gruncie ustawy z 16 IV 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Występując z pozwem o zakazanie czynu nieuczciwej konkurencji stypizowanego w tym przepisie, zgodnie z zasadą art. 6 k.c., powódka zobowiązana była wykazać, że :

i jako pierwsza wprowadzała na polski rynek produkty wykonane wg wzorów wspólnotowych, doszło do naśladownictwa jej gotowych produktów, polegające na tym, że za pomocą technicznych środków reprodukcji, skopiowane zostały zewnętrzne postaci manekinów, w efekcie istnieje możliwość wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. W postępowaniu powódka nie przedstawiła produktów, które jako pierwsza - wcześniej niż pozwana - wprowadzała do obrotu w Polsce. Brak choćby fotografii manekinów sprzedawanych

spółce...). Nie przedstawiła faktów, a tym bardziej dowodów pozwalających na ustalenie, że pozwana kopiuje manekiny powódki za pomocą technicznych środków reprodukcji. Nie wyjaśniła, jakie są okoliczności sprzedaży produktów pozwanej, w szczególności, czy dokumenty handlowe nie zawierają wskazania producenta lub sprzedawcy, wywołując możliwość wprowadzenia nabywcy w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Powódka nie udowodniła więc, dopuszczenia się przez pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji stypizowanego w art. 13 ust. 1 u.z.n.k. Nie przedstawiła także twierdzeń ani dowodów na popełnienie takiego czynu, który niewymieniony w art. 5-17 spełnia przesłanki klauzuli generalnej zawartej w art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Nie udowodniła także wyrządzenia jej szkody, ani jej wysokości. W tej kwestii znajduje zastosowanie art. 18 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k., odpowiadające brzmieniu art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ust. 1 p.w.p.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. - odpowiedzialności za wynik sprawy. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3 art. 98 k.p.c.)

Apelację od w/w wyroku wniósł powód, zarzucając :

a) naruszenie artykułu 217 par.1 k.p.c. w związku z artykułem 227 k.p.c. polegające na niezasadnym pominięciu zawnioskowanych w pozwie wniosków dowodowych z zeznań świadków w osobach K. S. oraz M. M., w sytuacji gdy dowody te miały być uzupełnieniem złożonych dokumentów, co doprowadziło do niewyjaśnienia całokształtu istotnych okoliczności sprawy,

b) naruszenie artykułu 233 par.1 k.p.c., polegające na przyjęciu, że dowodami potwierdzającymi czynny nieuczciwej konkurencji mogą być tylko dokumenty w postaci świadectw (...) w sytuacji gdy okoliczności istotne dla sprawy mogą być dowodzone wszelkimi legalnymi sposobami, co doprowadziło do braku wszechstronnego rozważania zebranego materiału dowodowego,

c) brak zastosowania artykułu 130 par.1 k.p.c. do złożonych w sprawie dowodów z dokumentów które Sąd Okręgowy uznał za nieczytelne, w sytuacji gdy przepis ten nakłada na Sąd obowiązek wezwania strony do usunięcia braków formalnych, co skutkowało tym że strona powodowa o nieczytelności dokumentów złożonych w pozwie dowiedziała się dopiero z pisemnego uzasadnienia wyroku,

d) niezastosowanie artykułu 17 oraz artykułu 21 ustęp 1 Rozporządzenia Rady (WE) o numerze 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 roku w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.UE.L.02.3.1) dotyczącego domniemania prawnego na korzyść właściciela zarejestrowanego wzoru przemysłowego, w sytuacji gdy ze złożonych do akt sprawy (załącznik do pozwu) wydruków z elektronicznego rejestru wzorów przemysłowych wynika, że manekiny objęte przedmiotem sporu posiadają zarejestrowane wzory przemysłowe podlegające ochronie prawnej do końca 2014 roku.

e) błędną interpretację przepisu art. 3 ustawy o zwalczeniu nieuczciwej konkurencji, polegającą na przyjęciu że podstawą oceny możliwości wprowadzenia w błąd jest tylko zorientowany konsument (fachowiec z danej branży), w sytuacji gdy przepis ten odnosi się do ogółu konsumentów (podmiotów nie posiadających specjalistycznej wiedzy oraz doświadczenia zawodowego).

Mając powyższe na uwadze wniesiono o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 listopada 2011 roku i przekazanie do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę i zasądzenie zgodnie z żądaniem określonym w pozwie.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadniona.

Przedstawia ona szereg zarzutów naruszenia prawa procesowego, do których należy odnieść się w pierwszej kolejności, mając jednakże na uwadze prawo materialne stanowiące podstawę żądania i rozstrzygnięcia. Strona powodowa,

przedstawiając zarzuty zawarte w apelacji, nie dostrzega zasadniczych powodów, dla których Sąd Okręgowy uznał roszczenie za nieudowodnione.

Sąd Okręgowy przedstawił w uzasadnieniu szczegółową analizę przepisów prawa materialnego mogących mieć zastosowanie w sprawie, to jest przepisów regulujących prawa związane z zarejestrowaniem wzoru wspólnotowego (Rozporządzenie Rady (WE) nr. 6/2002 z 12.12.2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych – dalej: Rozporządzenie) przepisów art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ust. 1 prawa własności przemysłowej oraz przepisów ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Dokonując oceny przedstawionego przez powódkę materiału dowodowego, uznał, iż nie wykazała ona w toku procesu, że strona pozwana naruszyła jej prawa wynikające z rejestracji wspólnotowego wzoru przemysłowego. Sąd Okręgowy nie oddalił natomiast powództwa dlatego, że strona powodowa nie wykazała swojego prawa z rejestracji – dlatego też wszelkie zarzuty w tym zakresie są bezprzedmiotowe.

Sąd Okręgowy uznał, że powódka nie wykazała naruszenia prawa dlatego, że nie przedstawiła Sądowi wystarczających twierdzeń oraz – przede wszystkim – dowodów, że pozwana naruszyła prawa powódki, sprzedając manekiny o cechach tak podobnych do cech określonych we wzorze przysłanym, że naruszyła prawa powódki.

Sąd Okręgowy przeprowadził przy tym wywód, odnosząc się wprost do stosownych przepisów Rozporządzenia – kiedy, w jakiej sytuacji, można mówić o naruszeniu takiego prawa. Istotne jest, czy wzór ucieleśniony w produkcie pozwanego był na tyle podobny do wzoru powoda, by nie wywoływał na zorientowanym użytkowniku innego ogólnego wrażenia.

Sąd Okręgowy, odwołując się również do treści Dyrektywy nr 98/71 EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 13.10.1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów, wskazał też na zakres ochrony wyznaczonej przez cechy zewnętrzne wzoru ujawnione przez uprawnionego w dokumentacji złożonej przy wniosku o rejestrację, postrzegalne zmysłem wzroku.

Ostatecznie, czego wydaje się nie dostrzegać skarżąca, Sąd Okręgowy wskazał, że dowody przedstawione przez powódkę nie są wystarczające dla Sądu orzekającego do oceny podobieństwa lub odmienności cech produktów. Zasadnicze znaczenie w tej płaszczyźnie ma wskazanie, że powódka na poparcie swojego żądania przedstawiła wydruk zdjęć (karty 8,9 i 10) manekinów sprzedawanych przez stronę pozwaną. Sąd miał też do dyspozycji zdjęcie z dokumentacji rejestrowej strony powodowej.

Sąd Okręgowy w rozważaniach w tym zakresie wskazał, że powódka nie przedstawiła produktów, które wprowadzała do obrotu w Polsce. Należy w tym miejscu dodać, że ani w treści pozwu, ani w treści pisma procesowego (k. 123-127) nie ma nawet twierdzeń powódki co do tego – czy i kiedy, w jakich okolicznościach i na jakie potrzeby sprowadziła do Polski produkty zawierające inkorporowane prawa zarejestrowanego wzoru przemysłowego. Szerzej na ten temat Sąd Apelacyjny wypowie się w części poświęconej rozważaniom co do szkody.

Sąd Okręgowy w tej części rozważań wskazał też, że powódka nie przedstawiła chociażby fotografii manekinów sprzedawanych przez Spółkę(...), ani oczywiście samych produktów. Wydruk na kartach 8 do 10 nie jest wystarczający dla Sądu do oceny istnienia podobieństwa w rozumieniu cytowanych przepisów Rozporządzenia. Przedstawia on zaledwie kontury postaci kobiecej uniemożliwiające rzetelne porównanie w niezbędnym zakresie z określonymi cechami przedstawionymi w dokumentach rejestracyjnych.

Ocena wzoru opiera się wprawdzie na ogólnym wrażeniu poinformowanego użytkownika (art. 6 ust. 1b), ale wrażenie to winno być wynikiem oglądu produktu, który pozwala na odbiór wizualny dostępnych wzrokowo cech. Powódka nie przedstawiła sądowi takiego dowodu – czy to w postaci samych produktów mogących być przedmiotem oględzin, czy to w postaci zdjęć spełniających niezbędne kryteria pozwalające na przeprowadzenie dowodu z ich oględzin. Kryteriami tymi są szczegółowość, wyrazistość, ostrość, wielkość, barwa. Tym kryteriom zarysy postaci na kartach 8-10 nie odpowiadają, przy czym, jak wskazał to Sąd Okręgowy, powódka w ogóle nie przedstawiła w żadnej formie manekinów sprzedawanych przez Spółkę „(...)”. Wyżej przedstawione rozważania i argumenty odnoszą się odpowiednio do oceny żądania powódki w płaszczyźnie przepisów ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Odnosząc się do zarzutu w tym zakresie należy dodatkowo wskazać, że Sąd Okręgowy (strona 14-15 uzasadnienia) wyjaśnił, że powódka również w płaszczyźnie przepisów tej ustawy nie udowodniła, że strona pozwana popełniła czyn nieuczciwej konkurencji. Należy podkreślić, że powódka - z przyczyn już wyżej omówionych – nie wykazała, że doszło do naśladownictwa jej produktów.

Nie przedstawiła w toku procesu ani produktów, które wprowadzała do obrotu w Polsce, nie przedstawiła okoliczności sprzedaży ani produktów własnych, ani produktów pozwanej.

W tej sytuacji jedynie dodatkowo należy wskazać, że strona powodowa ani w treści pozwu ani w treści pisma procesowego k 25.10.2011 r. (k. 123-127) nie przedstawiła nie tylko faktów i dowodów, ale nawet twierdzeń co do tego czy i w jaki sposób została narażona na szkodę.

W obu tych pismach odwołuje się jedynie do podmiotu trzeciego, które to podmiot miał utracić korzyści. Powódka nie twierdziła, że to ona – oraz w jaki sposób – została narażona na szkodę. Nie wystarczy w realiach takiej sprawy ograniczyć się do stwierdzenia, że zostały naruszone prawa z rejestracji. Należy nie tylko zawrzeć twierdzenie, że skutkiem tego jest albo powstanie szkody (przepisy Rozporządzenia) albo co najmniej zagrożenie interesów uprawnionego (ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji), ale również wykazać, również hipotetycznie, że mogło dojść do takiego zagrożenia. Jak już zostało to podkreślone – w toku procesu powódka nie zawarła chociażby takich twierdzeń. Stąd też zarzuty odnoszące się do problematyki szkody są chybione.

Uzupełniając argumentację odnosząc się do zarzutów procesowych – należy wskazać, że powódka ani w pozwie ani w cytowanym już piśmie procesowym nie złożyła wniosku dowodowego zmierzającego do wykazania, że – oraz w jaki sposób – strona pozwana wprowadzała do obrotu produkty tak podobne do produktów powódki, że naruszała tym samym przepisy Rozporządzenia i ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Treść pozwu – gdzie powódka nie konstruuje wniosku dowodowego wraz ze stosowną tezą dowodową i faktami, które mają zostać udowodnione, a przytacza środki dowodowe (dowód: 1, 2 itd.), wskazuje, po jego analizie, że dowody te miały jedynie wykazać, że powódka posiada stosowne prawa z rejestracji i że pozwana sprzedaje manekiny. Dowody te nie miały zaś udowodnić (gdyż nie wynika to treści pism powódki), czy i jakie jest podobieństwo, jakimi cechami charakteryzują się manekiny sprzedawane przez pozwaną.

Ponadto – raz jeszcze należy podkreślić – powódka nie umożliwiła Sądowi dokonania oględzin obu produktów, co było już przedmiotem wcześniejszych rozważań.

Z tych wszystkich względów orzeczono zgodnie z art. 385 k.p.c.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c.

ac